

Ghayasuddin Siddiqui

PROMJENA U BALANSU POLITIČKE MOĆI ISLAMA I ZAPADA*

Muslimani se danas nalaze pred novim razmeđima, vjerovatno najbitnijim u povijesti islama. Današnja dominantna civilizacija, a to je Zapad, pokušava na svaki način da uništi aktuelne i potencijalne centre islamske civilizacije. Ali, izgleda da zapadna mašinerija, koja se bori za svjetsku dominaciju, posustaje. Snage razjedinjenja koje su vodile ka propasti Sovjetskog Saveza također su prisutne u Zapadnoj Evropi, kao i u Sjevernoj Americi, a i sam kapitalizam dijeli iste korijene s komunizmom.

U međuvremenu, islam se vraća svom određenom mjestu u historiji kao odlučujući faktor u kreiranju svijeta. Unutrašnji razlozi i vanjski pritisci koji su vodili ka porazu i razjedinjenju islama, uzrokovali su vođenje različitih politika među muslimanima. Ali, ubuduće, islamski ummet i njegova prethodnica *Svjetski islamski pokret* će ujediniti svijet islama i vratiti mu njegovu ulogu. Ovaj proces, kao i zapadnjački očajnički pokušaji da ga spriječe, vidljivi su čitavom čovječanstvu. Koristeći se prozapadnjačkim režimima, kao što su Saudijska Arabija, Egipat i Alžir, kako bi uništila islam, zapadnjačka borba je prividno požnjela željene rezultate. Ali, činjenica je da ta borba udaljuje narodne mase od njihovih vladara i

*Referat podnesen na Evropskoj konferenciji: *Islamofobija - najstarija mržnja*, London, 19. oktobar 1997.

podstiče njihovo svrgavanje. Također, korištenje regionalnih sila poput Izraela i Indije već se pokazalo kao kontraproduktivno, jer posljedica vođenja takve politike je obnova svijesti islamske mase širom svijeta.

Zapadna civilizacija, u svim stadijima njenog razvoja, bila je uvjerenja da je islam nepodesan za Zapad i baš u tom uvjerenju leži korijen islamofobije. Dogle su muslimani u njihovoj naivnosti kompromisima željeli da se usaglase sa Zapadom, svojim identitetom, kulturom, vrijednostima i samom vjerom.

Oni koji se još povode za mitom o *usaglašavanju* trebali bi posjetiti smrtonosna polja i masovne grobnice Bosne. Bosanski muslimani su postali lahka meta jer su povjerovali tvrdnjama da je Zapad postao civiliziran, višestran i tolerantan. Zapad nikad to nije bio. Ovo objašnjava prikrivenu podršku koju su uživali Srbi i Hrvati u njihovim zločinima, silovanjima, ubistvima, mučenjima i etničkom čišćenju muslimana od zapadnih vlada i njihovih institucija kao što su Ujedinjeni narodi i Evropska zajednica.

Istraživanja i knjige koje se danas izdaju o sukobu u Bosni potvrđuju naše mišljenje, koje smo iznijeli još na početku sukoba, da su glavne evropske države i Sjeverna Amerika dozvolile Srbima da istrijebe domaću muslimansku populaciju. UN, kao i EU, su krive za ovaj sukob podjednako kao i Srbi. Muslimani ne smiju vjerovati više tim organizacijama. NATO, bez obzira na njegovo širenje, rizikuje u Bosni dosta kredibiliteta i budućnosti. Ljudi se pitaju: šta je razlog širenja mlitave i obesmišljene organizacije? Sa vodećim ratnim kriminalcima, Radovanom Karadžićem i Ratkom Mladićem, koji su zbog straha da se njihovim privođenjem ne bi ugrozili američki životi još uvijek na slobodi, veoma su velike mogućnosti da će se rat nastaviti. Pitanje koje se nameće jeste: Da li smo ovoga puta spremni? Muslimani moraju učiti iz svoje historije.

Zapadna agresija i aktivniji islamski otpor toj agresiji uzrokuju gubljenje zapadnjačke dominacije nad nekim ključnim tačkama islamskog svijeta, što bi moglo ugroziti muslimanske zajednice u Evropi, koje bi postale mete zapadnjačkog bijesa i odmazde. Nedavni protesti muslimana u Francuskoj kao rezultat dešavanja u Alžiru su očigledan primjer. Zapad koristi muslimane i njihove zemlje kao zaleđinu koju aktivno eksploatira za svoj vlastiti ekonomski prosperitet. Zapadna ekonomija se oslanja na

tri bitna faktora: prvi je mogućnost nabavljanja jeftinog energenta, prvenstveno nafte, i sirovina iz islamskog svijeta. Snabdijevanje tržišta robom sa Zapada je drugi, a treći faktor je jeftina radna snaga.

Kako se islamski svijet bude opirao ovom neokolonijalizmu i bude insistirao na svom odnosu s ostalim svijetom pod istim uvjetima, tako će i Zapad vremenom pokazivati svoje pravo lice. Evropska konferencija bila je sazvana na zahtjev Muslimanskog parlamenta Velike Britanije kao rezultat "poboljšanja" u odnosima između islamskog svijeta i Zapada. Sa propašću komunizma, Zapad je uzeo islam za svog novog neprijatelja. U njihovim medijima možemo vidjeti loš odnos prema islamu. Također, možemo vidjeti diskriminaciju muslimana na svakom polju socijalno-ekonomske politike, i to nije ograničeno samo na Britaniju, to je više globalni fenomen. Došlo je vrijeme da se okupimo i razmotrimo ovaj fenomen koji je poznat pod imenom *islamofobija*, a da bismo iznašli ideje za rješenje ovoga problema. Kao muslimanski zajednički odgovor islamofobiji ova konferencija je prva u Evropi. Islamofobija je u biti mržnja prema Istini i to je najstarija i najjača mržnja. Ova vrsta mržnje datira od početka čovječanstva. Kroz historiju se batil (krivovjerstvo) uvijek sukobljavao sa hakom (istinom). Zbog čega batil uvijek izaziva i želi iskorijeniti hak?

Izvor haka je Allah, dž.š., i lanac Poslanika koje je On poslao da upućuju ljudski rod, da ih Allah blagoslovi i milošću obaspe. Izvor batila je čovjek ili, da budemo precizniji, čovjek koji tvrdi da su samo ljudski zakoni ispravni, a sve ostalo nebitno. Religija ili bilo koji drugi moralni principi ne mogu da vode čovjeka, niti da utiču na njegovo rezonovanje. Sekularni čovjek razumije njegovo okruženje i sve njegove potrebe su izražene kroz rezonovanje i ograničene su njegovom ljudskom logikom. Ova paradigma je ograničena i pod stalnom prijetnjom naučne revolucije tako da je njena budućnost veoma neizvjesna. Značenje batila jeste dezintegracija po samoj svojoj prirodi, dok je smisao haka integracija. Integracija i dezintegracija su suprotni procesi i nije moguće da jedno od njih vodi drugom. Ove argumente je iznio *Dr. Kalim Siddiqui* 1983. godine u svome referatu pod nazivom *Integracija i dezintegracija u politici islama i odnos prema kufri*. Vjerovanje u jednog Boga okuplja sve ljude u zajednicu i gradi jednu cjelinu, dok vjerovanje u više bogova vodi

razjedinjavanju. Tevhid, glavni organizacioni koncept islama, glavni je integracijski mehanizam, koji se dokazuje nasuprot paradigmi batila kao glavnog dezintegracijskog mehanizma. Ovaj trend dezintegracije je dominantan zadnjih 200 godina. Taj trend usavršen je u Evropi i prva žrtva bilo je kršćanstvo koje zasniva vjerovanje na nepotpunoj svetoj knjizi, Bibliji. I sama Evropa dobila je samo naizgled integracijsku ulogu. Međutim, moderna evropska civilizacija temelji pobjedu na osnovama dezintegracije, tako da su i same evropske države bile podijeljene i među njima su vođeni najstrašnji ratovi koje je čovječanstvo vidjelo. U I i II svjetskom ratu je ubijeno više ljudi nego u svim ratovima koji su vođeni u ljudskoj historiji zajedno. Snage dezintegracije nisu samo podijelile narode i zemlje, već su vodile ka razdvajanju ljudskog tijela, mišljenja i duše.

Bilo koje društvo koje ne vjeruje u Allaha, dž.š., uvijek će biti u suštini okrutna i nemilosrdna civilizacija. Islam, pak, prihvata činjenicu da će uvijek biti ljudi u društvu koji neće prihvatiti islam kao vjeru, i takvi ljudi imaju prava i slobode garantirane od islamskih vlasti. Dogle druge kulture i civilizacije slabo toleriraju raznolikost. Sjetimo se pokolja katara, kršćanske sekte, što su ga počinili katolici u 13. stoljeću na jugu Francuske, ili spaljivanja Židova u Jorku, što se dogodilo u istom stoljeću, masakra učinjenog nad protestantima u St. Bortolemu, blizu Pariza, u 16. stoljeću, ili samog holokausta počinjenog u toku II svjetskog rata. Muslimani s ponosom ističu činjenicu da u toku njihove vladavine nikada nešto slično nije učinjeno nemuslimanima. I činjenica je da su oni koji su bili izloženi pritiscima i proganjanjima, i koji su tražili prebivalište gdje bi bili sigurni, tu sigurnost nalazili u zemljama pod vladavinom islama. Ovo je dokazano kroz našu historiju i neka Zapad prvo istraži naše dokaze i našu historiju prije nego nas počnu osuđivati.

Svako društvo ima mnogo različitih i kompaktnih interesa, a odluka o tome šta će voditi muslimane određena je islamskim moralom i kodom ponašanja. Sekularni čovjek svoje prioritete određuje na osnovu drugih faktora kao što su individua, prosperitet i ekonomski razvoj. Obično su takvi ljudi ograničeni na lični interes i to baš zbog određenih standarda toga društva, a takvo društvo ne može nikada biti pravedno. Danas, ova dezintegracijska bolest, razvijena i usavršena u Evropi, proširila se na čitav svijet. Otkada je izvršena dekolonizacija, islamski svijet iskazuje znake

velike nepravde, okrutnosti i barbarstva, u većoj mjeri čak i od same Evrope. To je sve posljedica spuštanja islamskog svijeta na nivo dezintegracije, sa prozapadnjački okrenutim muslimanskim vladarima, koji efikasno uništavaju bilo koji trend integracije u društvu, bez obzira na njegove korijene.

Alžir nam dokazuje ove tvrdnje. Vojska koja je izvršila puč objavila je otvoreni rat svome narodu. Vojnici uništavaju čitava sela do temelja i masakriraju narod u regijama gdje islamski pokret FIS uživa podršku. Ova stravična dešavanja su veoma česta i također su nepoznata u susjednoj Evropi. Ova zlodjela se čine u ime islama, jer vojska naziva svoje vojnike mudžahedinima, a ove akcije nazivaju džihadom. Narod je začuđen i neodlučan, jer se islam pokazao kao ujedinitelj društva i rješenje njihovih problema, dok su, s druge strane, sva zlodjela učinjena u ime islama.

Islam je istina i Allah, dž. š., ga je zaštitio od bilo kakve trajne štete koju mu čine snage dezintegracije. U svijesti muslimanskih masa imamo ugrađen kodeks o njihovom ponašanju i socijalnim prednostima koje obećavaju da će eventualno dijeljenje biti ispravljeno. Snage dezintegracije su sada došle na kraj puta. Dugi put ka ujedinjenju ummeta je počeo. Postojanje i prihvatanje islamskih pokreta od strane muslimana širom svijeta ukazuje na ovaj proces. Pokretač ovih procesa je bila islamska revolucija u Iranu. Svrgavanje prozapadnjačkog režima pod vođstvom imama Homeinija i islamske uleme dalo je inspiraciju i novo samopouzdanje muslimanima širom svijeta. Rađanje novih pokreta u Egiptu, Palestini, Libanonu i u mnogim drugim islamskim zemljama direktan je uspjeh Irana. Njihov uspjeh tamo gdje su mnogi drugi bili neuspješni daje nam primjer koji bismo trebali slijediti. Islamska revolucija je vratila islam na mjesto koje mu pripada i to u sami centar svjetskih zbivanja. Islamska civilizacija se mora pokazati kao jedino moguće rješenje za čitavo čovječanstvo, koje bi uživalo mir i sigurnost u okvirima islamske civilizacije. Odnos Evrope prema islamu bio je veoma složen i kroz samu historiju. Konstantan odnos između Evrope i islama ogledao se u mijenjanju moći u korist jednih u odnosu na druge i obratno. Takoreći od početka Objave, islam je bio svjetska civilizacija. Teritorija islamskog hilafeta pružala se na tri kontinenta i uključivala je mnogo tadašnjih naučnih centara. Islamski sv-

ijet se susreo sa brojnim i različitim kulturama, bogatim zemljama, jakim resursima i posjedovao je kompleksnu i naprednu ekonomiju. Imali su i sofisticiranu pravnoustavnu zajednicu u oštrom kontrastu prema tadašnjoj primitivnoj zajednici Evrope. Muslimanski dokumenti koji datiraju iz toga vremena opisuju Evropu kao neistraženu divljinu, naseljenu primitivnim narodima od kojih nema bojazni da će eventualno ugrožavati islam i od kojih se ne može ništa okoristiti u naučnom smislu. Kršćanska Evropa je bila siromašna, nazadna i mala. Bila je razdijeljena između slabih kraljevina koje su vodile stalne međusobne ratove, a i sama crkva bila je podijeljena raskolima i herezom. Evropski naučnici i emisari su se žalili jedni drugima kako se slaba i razjedinjena Evropa neće moći suprotstaviti nadmoćnom islamu.

Evropski odgovor islamu je ostvaren preko križara. Ali, proučavajući arapsku historiju iz toga doba, možemo uočiti da se pojam križar nigdje ne pojavljuje. Islamski historičari nisu pokazali nikakav interes za tu skupinu barbara koji su privremeno iskoristili islamsku slabost u vrijeme podjela u samom islamskom svijetu.

Neuspjeh drugoga napada na Beč i mirovni sporazum potpisan 1699. godine, označio je novu smjernicu Evrope prema islamu. Moć muslimana je bila pred kolapsom. Evropski stav prema islamu također se promijenio, ali ostao je i dalje kulturni interes prema islamu, dok je veoma oslabila intelektualna fascinacija u proučavanju islama a rasla je tendencija da se islam ugrozi u njegovim samim korijenima i da se zamijeni sekularizmom.

Ako je nekada Evropa bila pod prijetnjom islama, u 19. stoljeću islamske zemlje potpadaju pod dominaciju Evrope. Ukidanjem hilafeta u Istanbulu, 1924. godine, jasno se primjećuje trijumf Evrope i velika nadmoć nad muslimanima. Gubljenje intelektualne prednosti vodilo je ka gubljenju prednosti u politici, a to sve je vodilo ka gubljenju ekonomske i kulturne prednosti. Rezultat je bio kolaps tadašnjih muslimana. Ovo je prirodni zakon i odnosi se na sve civilizacije. Ovo objašnjava zbog čega se centri civilizacija mijenjaju neovisno o rasi ili geografskom rasporedu, već ovisno o sposobnosti da generiraju intelektualnu revoluciju kojom bi kontrolirali i vodili promjene u ljudskom društvu. Nesposobnost da se ovo izvrši vodi ka propasti civilizacija, ustupajući mjesto novim religi-

jskim tradicijama ili civilizacijama koje istiskuju one koje su pale na ispit, te koriste vlastite intelektualne sposobnosti potrebne za njihov opstanak. Posebnost Evrope se ogleda u tome što kršćanstvo nije uspjelo da izvede intelektualnu revoluciju koja bi spasila Evropu. Umjesto toga, Evropa je doživjela intelektualnu revoluciju koja je uništila kršćanstvo. Ova revolucija, poznata kao renesansa, počela je početkom 15. stoljeća i izvela je Evropu iz tame religijskih kontradiktornosti i praznovjerja.

Prosvjećenost koja je proizašla iz renesanse postavila je razum kao novog boga koji će biti obožavan kao izvor vjerovanja, znanja i ponašanja. Sjeme intelektualne revolucije koja je spasila Evropu zametnuto je u civilizaciji i kulturi islama. Da nije bilo islamskog napretka u filozofiji i prirodnim naukama, Evropa bi vjerovatno bila još u mračnom dobu. To je prava ironija, jer su muslimani i islam podarili Evropi intelektualnu revoluciju, a sami muslimani nisu mogli da je apsorbiraju. Kršćanstvo je sa svim svojim praznovjerjima i kontradiktornostima bilo glavna prepreka nauci i njenom razvoju, tako da je jednostavno bio potreban utjecaj islama da se ta prepreka savlada. Međutim, pošto je islamska civilizacija bila u propadanju, evropski naučnici nisu vidjeli razloga da prihvate islam ili da bar prihvate muslimane kao njima ravnopravne. Stoga islam nije uspio da ponudi primjer alternativne civilizacije novoj okrijepljenoj Evropi. Sama renesansa i prosvijećenost, koja je proizašla iz nje, nisu bile samo antikršćanski pokret već i ateistički. Evropa, preporođena intelektualnom revolucijom željela je uništiti islam da ne bi došla u sumnju o vlastitoj filozofiji i ubjeđenjima. Da se taj balans premoći nije okrenuo protiv islama, vjerovatno bi historija bila sasvim drugačija. Ali svi ovi odnosi su se odnosili na samu premoć između dviju sila i u ovom slučaju islam nije bio izuzetak. No, kada je islam već počeo kolabirati, renesansna Evropa je željela uništiti i zauvijek dokrajčiti islam. Tokom renesanse i reformacije Evrope, muslimani su bili nezainteresirani za događaje u Evropi, i to se pokazalo fatalnim po same muslimane. Neuspjeh muslimana u proučavanju razvitka Evrope, njene umjetnosti, književnosti, nauke, politike i ekonomije bio je jedan od uzroka propasti muslimana. Sve do kraja 17. stoljeća islam je igrao važnu ulogu u Evropi, ali su svo to vrijeme muslimani neprekidno slabili.

Evropska reakcija prema islamu ne može se razumjeti niti se adekvatno analizirati sve dok ne sagledamo odnos premoći jednih nad drugima. Evropska prvobitna reakcija na islam bila je iz pozicije slabijeg. Plašili su se da će vjerovanje biti promijenjeno dolaskom islama. Ovaj strah je utjecao na homogenizaciju kršćanstva u narodu i napade na islam, a naročito na Poslanika Muhameda, s.a.v.s. Vremenom, taj strah prelazi u nerado poštovanje i priznanje islamskih dostignuća. Ali, usred propadanja muslimana, budi se mržnja i želja za protjerivanjem islama iz Evrope u zemlje u kojima se islam pojavio, da bi se tu zauvijek dokrajčio.

Međutim, historija dokazuje da je odnos premoći i prevlasti ostao, takoreći, nepromijenjen. Evropa je bila spašena prisutnošću tolerancije i mnogostranošću intelektualne tradicije, koja sadrži u sebi samu islamsku civilizaciju, i Evropa je uspjela da iskoristi taj pozitivni utjecaj islama da bi se izdigla na viši nivo napretka. Sada sam islam mora da povede novu intelektualnu revoluciju da bi muslimane izveo iz sadašnje situacije. Evropa na kraju 20. stoljeća ostaje bez pokretačke energije i novih ideja. Nemaju mnogo toga da ponude čovječanstvu. Njihov glavni problem leži u njihovom moralu, kao i duhovnom i ideološkom vakuumu koji leži u srcu zapadne civilizacije i koji postepeno počinje da gubi legitimnost i među samim Evropljanima. Važnost muslimanske zajednice ističe se njihovom podrškom fetvi protiv *Salmana Rušdija* zbog njegovog pisanja protiv Poslanika, s.a.v.s., i tek sada se javno govori o takvom načinu borbe za muslimanska prava. Poslanici čine standardnu barijeru moralnih vrijednosti u bilo kojem društvu. Ako društvo ne uspije da zaštiti njihovu čast, ono dozvoljava da se njegove najbitnije vrijednosti izgube. Kada moralne vrijednosti ispadnu smiješne, gubi se mjerilo i počinje propadanje društva. Ovo se dogodilo kršćanstvu i Zapad želi to isto da uradi islamu. Ukidajući časnost ličnosti poslanika Isaa (Isusa), praveći ga običnom ličnošću, oni su od kršćanstva učinili religiju s nedefiniranim vrijednostima. Kao posljedica, socijalno ujedinjenje i moralno vodstvo Crkve bilo je totalno neuspješno a kršćanstvo je krenulo putem koji je vodio ka trajnom raspadanju. Doći će dan kada će nam kršćani zahvaliti što smo ustali i odbranili čast našeg Poslanika, s.a.v.s., koja je ugrožena knjigom Salmana Rušdija *Satanski stihovi*, čime smo sprječili da islam krene na isti put kao i kršćanstvo. Time smo kršćanima dali primjer koji bi trebali da slijede.

Crkva je nacionalna institucija i zastupa interese naroda malo više od nekog vladinog ministarstva. Podređena je državi, te je stoga pod kontrolom i manipulacijom političkog sistema koji brani svoje interese kroz crkvu. Crkva nije neovisna i nema svoje politike. To se pokazalo ratom u Zalivu, kada je Engleska Crkva opisala ovaj rat kao pravedan. I ortodokсна crkva okvalificirala je srpski genocid nad muslimanima kao pravedan rat. Crkva nije bila sposobna da razluči dobro od zla. Izgubila je moralne vrijednosti.

Globalne medije kontroliraju glavne korporacije jer one preko medija propagiraju svoje interese i imaju veoma jak utjecaj na političke sisteme. Nakon okončanja hladnog rata bilo je normalno očekivati pad trgovine oružjem, ali, suprotno očekivanju, trgovina oružjem je porasla. Mir, jednostavno, nije u interesu tih velikih korporacija. Ovim trgovcima smrću potrebni su sukobi širom svijeta da bi povećali svoje profite, a i samim političkim sistemima su potrebni vanjski neprijatelji kako bi sačuvali svoj utjecaj i prisutnost u drugim dijelovima svijeta. Da nije ovih sukoba, siromašne nacije ne bi trošile novac na zapadnu ratnu mašineriju, već bi se koncentrirale na ekonomsku neovisnost Zapada. Stoga, politički sistemi i multikorporacije trebaju sukobe i neprijatelje u svijetu da bi se razvijali i rasli. Nacionalne crkve i mediji pružaju duhovnu i političku legitimnost ovoj eksploataciji protivnika. Također, ne žele da istupe i objelodane ko su to pravi kriminalci i teroristi današnjice. Da li su ikada mediji nazvali ove trgovce smrću i ove političke teroriste militantima ili kriminalcima. U njihovom interesu je da se islam učini novim neprijateljem. Ali, istina je sasvim drugačija. Danas su izbjeglice većinom muslimani, većina azilanta su muslimani, većina zatvora predviđenih za mučenje su puni muslimana i, pored svega, ako muslimani žele da se suprotstave i da se izjasne protiv eksploatacije njihovih dobara, odmah se nazivaju ekstremistima i fanaticima. Ovo je tipična logika sekularnog čovjeka koji želi terorizirati čovječanstvo zauvijek, prisiljavajući ostale da prihvate to što ih eksploatira. U njegovom je interesu da nestanu moralne vrijednosti u društvu, kako bi on mogao nesmetano nastaviti svoju eksploataciju.

Danas muslimani mogu izvršiti zadaću koju naši preci nisu uspjeli završiti, a to je prenošenje poruke islama narodu Zapada. Na Zapadu imamo oko 30 miliona muslimana. Ovaj masivni i stalni oblik prisustva

muslimana u Evropi bit će od velike važnosti za buduće odnose islama i Evrope. Islam je već jednom spasio Evropu od samouništenja. Dobrovoljna imigracija muslimana u Evropu 20. stoljeća može da završi proces koji je prije 600 godina zaustavljen. Evropa se ponovo raspada i ruši. Islam mora biti snaga koja će ujediniti evropsko društvo i predstaviti moralne norme koje su poprilično manjkave u evropskoj psihi.

Prirodno je da će bilo koja zajednica koja bude uspjela dosegnuti visok moralni nivo preuzeti moralno vođstvo društva. Njihove vrijednosti će biti zaštitni znak određivanja dobrog i lošeg, definirat će glavne društvene vrijednosti, kao i samu liniju dna jednog društva. Praznina, sada prisutna u moralnom vođstvu Evrope, otvara mogućnost da islam preuzme moralnu inicijativu i postane moralna savjest Evrope.

Muslimani ne treba da tvrde kako je islam superioran u odnosu na druge religije, zbog toga što je to hak (istina). No hak sam po sebi nije dovoljan. On mora biti intelektualno i racionalno ubjedljiv. Moramo oživiti islamsko školstvo koje će proizvesti psihološki okvir djelovanja, koje će biti jasno i razborito kao i ostali sistemi obrazovanja u upotrebi. Zapadno rezonovanje i moralna praznina koja vlada na Zapadu, dat će publiku sposobnu da shvati intelektualne i razborite argumente muslimana. Ako možemo ponuditi nešto, već imamo publiku na Zapadu koja nas podržava. Historijski, islam je uvijek bio u prednosti, pa je nudio najbolju socijalnu i političku alternativu. Gdje god bi se našli potlačeni, iskorišteni, neobrazovani, siromašni i napušteni, uz nepravedan socijalni sistem, ljudi bi uvidjeli superiornost islama, jer islam nudi socijalno-ekonomsku i političku alternativu. Ali, prije svega toga, muslimani danas moraju da prežive kao muslimani. Bilo bi veoma naivno da ostavimo svoju budućnost u rukama evropskih političkih sistema samo zato što oni pružaju nevoljko gostoprimstvo muslimanima. Historija nam je dovoljno pokazala fatalnost ovih naroda. Moramo se osloniti na naše ljudske i materijalne resurse da bismo stvorili kompaktnu cjelinu. Posjedujemo resurse, ali imamo manje organizacije i infrastrukture. Novac uplaćen svake godine u vidu sadake i zekata iznosi 50 miliona funti. Međutim nema nekog znaka napretka, uglavnom zato što se taj novac ne donira jednom tijelu koje bi zatim taj novac planski i strategijski utrošilo za budućnost. Trebalo bi da stvorimo sistem socijalne pomoći baziran na islamskim prin-

cipima, ovdje u Britaniji. Moramo stvoriti školske centre radi poboljšanja školstva. Moramo naučiti naše mlade da završavaju zanate tako da mogu raditi kao privatnici, neovisni o drugima, i moramo povećati trgovinu između nas samih. Ovo će stvoriti više poslova u našoj zajednici, smanjit će nezaposlenost, siromaštvo, slab razvoj i slabo investiranje. Dijelovi muslimanske ekonomije trebali bi biti u vlasništvu muslimana. Na primjeru halal mesne industrije vidimo da se 80% dionica nalazi izvan muslimanskog vlasništva, iako je ta grana privrede isključivo predviđena za muslimane. Na taj način gubimo oko 400 miliona funti godišnje, novac koji naša zajednica očajnički treba.

Podsjetimo se da zajednica neće imati značajniji utjecaj ako je slaba, siromašna i ignorirana. Da bismo postali snažni i jaki u društvu, moramo se školovati i zauzimati visoke školske funkcije. Moramo obrazovati više diplomata, profesionalaca, biznismena, kao i dati veću ulogu ženi u zajednici. Ekonomski prosperitet je vrlo bitan, i, trenutno, zajednica od 300.000 Židova ima više milionera nego tri miliona jaka zajednica muslimana u Britaniji. Ovo se mora promijeniti. Nema ništa lošeg u bogatstvu, ukoliko smo moralno u pravu i ukoliko doprinosimo slavi islama.

Muslimanski parlament u V. Britaniji pojavio se kao rezultat promjene historijske situacije, uzrokovane velikim porastom migracije muslimana u V. Britaniju. Mijenjanje historijske situacije zahtijeva uvođenje novina u naše odnose. Socijalne, kulturne i političke inovacije su zaista završile krajem islamske tradicije prije nekih 200-300 godina. To je uzrokovano mirovanjem i odsutnošću strukturne inovacije u muslimanskom društvu i civilizaciji, što nas je direktno dovelo pod dominaciju zapadnih sila i uzrokovalo poraz muslimana. Svojim osnutkom, Muslimanski parlament učinio je presedan, kojim smo dobili nove smjernice na socijalnom, ekonomskom i političkom planu za globalni islamski pokret, što bi donekadavno zaista bilo nečuveno da se dogodi.

Mi smo na početku duge i teške borbe za političko razumijevanje, koje danas rijetko gdje postoji. Mi smo, također, na početku jedinstvenog eksperimenta koji bi trebao da izgradi institucije gdje bi muslimani svih socio-ekonomskih, kulturnih, nacionalnih, etničkih i pravnih razlika imali mogućnost da planiraju i rade zajedno za dobrobit ummeta u Britaniji i cijelome svijetu. Samo kroz program rada, kao na primjeru Musliman-

skog parlamenta, mi možemo spriječiti tradicionalna razmimoilaženja koja postoje u muslimanskom društvu. Muslimanski parlament nudi i u Britaniji, a i u čitavom svijetu, program kojim se uzdižemo iznad ovih razmimoilaženja.

Socijalni problemi se već uveliko rješavaju zbog našeg rada na problemima zajednice. Prije pojave Muslimanskog parlamenta na sceni, muslimani nisu bili priznati čak ni kao određena zajednica. Sada univerziteti usvajaju programe istraživanja problema muslimanske zajednice. Mit da Azijatima, vjerovatno muslimanima, dobro ide u školi je srušen. Na osnovama našeg istraživanja zaključili smo da 80% mladih muslimana napuštaju školu do svoje 16. godine, bez bilo kakvih korisnih kvalifikacija i moraju se suočiti sa nezaposlenošću na duže vrijeme. Parlament je objavljivanjem svojih istraživanja stavio rasnu diskriminaciju na vrh prioriteta zajednice. Ali, Muslimanski parlament je u suštini politička organizacija. Idealno, trebalo bi nam nekih 10 do 20 godina da razvijemo organizaciju, mrežu službenih institucija, ljudske i materijalne resurse, prije nego dobijemo prve realne rezultate. Ono što je do sada postignuto pokazuje da se može raditi i u veoma lošim uvjetima. Većom mobilizacijom i organizacijom može mnogo više toga doći pod naš utjecaj. Boljom organizacijom možemo fleksibirati naše snage. U Britaniji živi oko tri miliona muslimana, od kojih veliki broj ima pravo glasa. Ukoliko okupimo te muslimanske glasove da glasaju za političku stranku koja bi bila pod kontrolom muslimana, mogli bismo ispraviti današnju nepravdu. Glasanje za određenu partiju nam omogućuje suzdržavanje od pridruživanja političkom sistemu, pod njihovim uvjetima, čime bismo izgubili naš identitet. Također, tako se sprečava korištenje muslimana kao banke biračkih glasova. Političke partije će obećavati ispunjenje naših uvjeta i zahtjeva samo da bi dobili muslimanske glasove. Moramo početi misliti, planirati i djelovati zajedno da bismo ostvarili potrebe naše zajednice. Na kraju krajeva, nama nije potrebna brojnost, već kvalitet vođstva i organizacija koja će donijeti snagu zajednici.

Dolazak velikog broja muslimana u Evropu i na Zapad u suštini je veoma značajan. Zadatak koji je pred nama možemo podijeliti na dva dijela. Prvi dio zadatka bi bio da se u što kraćem roku organiziramo i stvorimo institucije koje će nam omogućiti da preživimo kao muslimani.

Te institucije bi bile neovisne i omogućile bi muslimanima bijeg iz beznadežne situacije u kojoj se danas nalazimo. Drugi dio zadatka bi bio da postepeno organiziramo snage kojima bismo vremenom preuzeli inicijativu i vlast. Moramo stvoriti model islamskog društva na Zapadu baziran na razvoju brige i morala muslimanske zajednice koja bi bila jak primjer islama i nemuslimanima. Čovječanstvo se mora uvjeriti da njegova sudbina leži iza granica ljudskog rezonovanja. Jer, istinski izvor vođstva zahtijeva vjerovanje i rezonovanje. Samo zajedno ljudi mogu napredovati da bi postigli viši nivo civilizacije. Islamofobija je najstarija mržnja, zbog vjerovanja jedne grupe u Allaha, dž.š., i druge koja odbija da prizna svoga Tvorca i moralne norme koje iz toga proizilaze. Čovječanstvo je dovoljno propatilo pod torturom Zapada i njegovih iskrivljenih ideologija kao što su nacizam, fašizam, marksizam, kapitalizam i neokolonijalizam. Na ovu konferenciju pozvali smo naučnike, akademike i eksperte upućene u ovu oblast. Nadamo se da će nas obogatiti svojim znanjem i iskustvom iz različitih dijelove Evrope. Kada završimo konferenciju, moramo otići s većim razumijevanjem spornih pitanja koja su ovdje razmatrana i znanjem na koji ćemo način riješiti te probleme. Ova konferencija je primjer šure. Upućeni smo od Allaha, dž.š., da između nas raspravimo probleme i pitanja.

Danas moramo razviti koncept šure (Kur'an 3:159) kao rješenje naših problema tako što bismo se okupili i diskusijom riješili te probleme. Tim načinom ćemo biti jača i samouvjerenija zajednica. Želim vam dobrodošlicu danas, i nadam se da ćete uvidjeti vrijednost vašeg dolaska, inšallah.

Da zaključimo. Dozvolite mi da kažem kako muslimani nikad nisu, naseljavajući neke teritorije, crpili resurse tih teritorija za matičnu zemlju. Kada smo naselili Irak, izgradili smo Basru, Kufu i Bagdad. Kada smo naselili Egipat, izgradili smo Fustat i Kairo. Kada smo došli u Španiju, izgradili smo Kordovu, Sevilju i Granadu. Muslimani su gradili nove gradove, a stare su pretvarali u velike centre. Islam je priznat kao najveća urbana civilizacija poznata čovječanstvu, u kojoj su svi ljudi neovisno o vjeroispovijesti mogli prebivati u sigurnosti. Kada god bi muslimani stigli na novu teritoriju, iskoristili bi domaće resurse za unapređivanje te teritorije tako što bi gradili veće gradove i centre za učenje. Za razliku od

parazitske Evrope koja je eksploatirala Aziju, Afriku i Latinsku Ameriku radi svog blagostanja, mi smo uvijek investirali i pomagali zemlje i narode u našem okruženju. Evropa je ta koja ne može tolerisati druge i ona mora promijeniti svoju politiku netolerancije prema manjinama. Niko nema razloga da se boji ili da mrzi islam. Evropa će duhovno biti sretnija i materijalno prosperitetnija ukoliko islam bude u njoj.

S engleskog preveo: Nermin Hadžić